

No sempre guanyen els millors. Capítol 3

El Brasil del 82: una orquestra de jazz

per Rafael Castañer

En la tercera entrega de la sèrie 'No sempre guanyen els millors' ens toca parlar del Brasil del 82. És un dels meus equips favorits perquè el vaig veure jugar quan era un marrec i vaig quedar enlluernat. Senzillament, era una orquestra de jazz, pura improvisació. Tots els seus components eren uns virtuoses que inventaven les seves pròpies melodies fins al punt que no se sabia quina música interpretarien a continuació. Fou l'últim equip romàntic, que no s'avenia als dictàmens de l'època en què va aparèixer. No es preocupaven de defensar i no els interessava la possessió si no era per anar de cara a barraca. Valoraven molt més el talent que l'ordre, van ser el darrer exponent de futbol-art. Que no ens enganyin més, el 'Jogo Bonito' va morir a l'estadi de Sarrià quan el Brasil del 82 va perdre contra una Itàlia [2-3] que només cercava el resultat i que va comptar amb la inestimable aportació d'un inspirat Paolo Rossi, que va fer un 'hat-trick'.

Els genis d'aquella meravellosa orquestra dirigida per Tele Santana van ésser Zico, l'anomenat 'Pelé

blanc', un mitja punta d'habilitats increïbles capaç de generar passades ofensives en les situacions més complicades que només va jugar un any a Europa, a l'Udinese, marcant 19 gols en 24 partits en un 'Calcio' ultradefensiu; Sócrates, que va rebre el sobrenom de 'el doctor' perquè era metge [aprofito l'avinentesa per desmentir una llegenda urbana molt estesa: no, mai va llançar un penal amb el taló], que mesurava un metre i noranta centímetres, calçava un trenta-sis de peu i que era un migcampista poderós i tècnic a la vegada; Careca, un futbolista de fantasia que anys més tard va jugar a Nàpols amb Maradona; Falcao, un enorme llançador de faltes que apareixia on ningú l'esperava per resoldre; Júnior, un lateral esquerre finíssim que, de vegades, fins i tot acabava organitzant el joc al mig del camp; i Eder, un extrem de velocitat supersònica especialista en el xut de faltes.

Quan el futbol seguia els camins de l'organització i l'ordre, ells pregonaven la creació total. Per això aquell joc alegre, despreocupat i espectacular va agradar tant. Veure'ls jugar aquell mundial fou un plaer; els rivals ballaven al so que ells marcaven com a simples ninots. Fins que van topar-se amb el 'cateraccio' més dur. El Brasil en feia prou amb un empat, però aquells músics no sabien especular. Van perdre, en efecte, però la 'torcida' els va rebre amb pancartes agraint-los l'espectacle que havien donat. La memòria en el futbol és curta, però la seva història és molt llarga. La poesia en aquest esport no està en els resultats, sinó amagada entre les línies de les pàgines de la història. El Brasil del 82 van ésser els grans perdedors de la història perquè els va mancar aixecar una copa del món.

Patrocinat per:

Castañer
- 1927 -

ENTREVISTES EN BLANC I BLAU

MARTÍ GRATACÓS
Directiu responsable d'instal·lacions i material

“Amb un gran patrocinador al darrere, les coses al Banyoles anirien millor”

En Martí és un enamorat de l'esport rei. Quan un se'l troba pel carrer o a l'estadi Miquel Coromina i Moretó i en la conversa surt el tema, que sol sortir, ningú s'escapa dels vint minuts de rigor xerrant d'aquest o aquell jugador, d'aquest o aquell exercici per millorar una habilitat en concret o moltes d'una sola vegada, o bé de tantes altres coses relacionades amb el futbol de base, allò que més li agrada. La passió per la pilota brolla per les seves venes i per això va accedir a entrar a la junta del Banyoles. “Intento ajudar en tot allò que puc”, explica. I ho fa des d'una posició privilegiada, mirant-s'ho tot amb l'òptica de l'experiència i de la saviesa.

Quina és la teva trajectòria com a futbolista?

Uff, és molt extensa. Fins a juvenils vaig jugar amb el Besalú i després me'n vaig anar al Girona. Mentre era jugador del Deportivo, el filial del Girona a regional, em van cedir un any al Banyoles. Després vaig passar pel Palafrugell i dotze temporades a l'Olot, equip amb el qual vaig ésser campió de tercera divisió amb una plantilla en què hi havien l'Albert Forcadell, que posteriorment va anar a l'Espanyol, i en Miquel Soler, que després va fitxar també per l'Espanyol i el Barça. Això sí, no vam aconseguir l'ascens a segona divisió B tot i haver superat la primera eliminatòria contra el Langreo. Vaig acabar la meua carrera al Torroella, amb 35 anys.

I des de quan fas d'entrenador?

També fa molts anys. I sempre en el Banyoles i en equips de base. El 1990 em vaig fer càrrec de la coordinació de la pedrera del nostre club i uns anys més tard vaig fer d'entrenador dels meus dos fills, en Lluís i l'Albert. M'hi vaig estar unes quantes temporades fins que, per una cosa o una altra, ho vaig deixar. L'any passat en Martinet em va demanar que l'ajudés amb els juvenils i m'hi vaig tornar a embolicar.

I ara ets directiu. Quines són les teves funcions?

Ajudo en tot allò que puc, malgrat que les meves funcions són vigilar el material i les instal·lacions. A més, dono un cop de

mà a l'escoleta. Repeteixo: intento col·laborar en el que puc i en el que em demanen.

Creus que la línia de club basat en el futbol de base que segueix la directiva és la més adient al Banyoles?

Sens dubte. En els darrers anys, la massa social ha baixat en picat i també els ingressos provinents d'empreses, per publicitat o patrocini. L'única manera de subsistir és la pedrera. A l'Olot, per exemple, reben diners de diverses empreses que els permet crear una estructura de bases molt forta i potent. Aquí no ho tenim, això. Encara que no ens agradi, els diners en futbol són importants perquè et permeten progressar. Si aquí a Banyoles tinguéssim un gran patrocinador al darrere, les coses anirien millor. Seria una situació ideal.

Com veus el futbol de base del Banyoles?

Ben estructurada si es té en compte els recursos de què disposa. No obstant això, cal dir que la competència dels altres clubs de la comarca ens fa mal. Abans els nens volien anar al Banyoles, però ara no. Prefereixen jugar més a prop de casa seva i amb els seus amics. Una situació, per altra banda, ben normal.

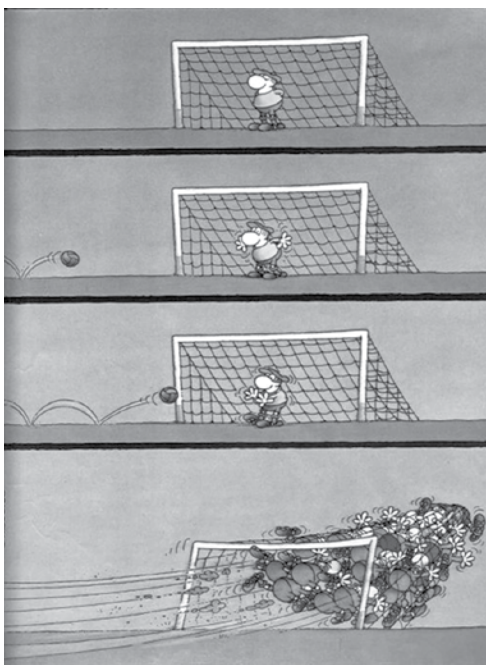
Per últim, com veus el primer equip?

Prou bé. Veig difícil que sigui campió perquè hi ha un equip com el Llagostera que està demostrant ésser molt superior a la resta, però amb una mica de sort pot estar lluitant pels llocs capdavanters de la classificació.

Classificació de Primera Catalana [Grup 1]

Equips	Punts	Partits				Gols		Últims partits jugants
		J.	G.	E.	P.	F.	C.	
1 LLAGOSTERA, U.E. "B"	37	16	12	1	3	43	16	G G P E P
2 PALAFOLLS, C.D. "A"	31	16	9	4	3	22	15	G P G G G
3 CORNELLÀ TERRI, A.E. "A"	28	16	8	4	4	25	21	G G E P G
4 CASSÀ, U.D. "A"	25	16	7	4	5	30	26	P P G G G
5 BLANES, C.D. "A"	25	16	8	1	7	30	31	G G G E G
6 BANYOLES, C.E. "A"	24	16	7	3	6	29	22	E P P E G
7 TORDERA, C.F. "A"	24	16	7	3	6	24	35	G G P E P
8 ESCOLA F. BOSCH DE TOSCA, C. "A"	22	16	6	4	6	25	23	P E P G P
9 BISBALENC, A.T. "A"	22	16	6	4	6	24	23	P P E E G
10 GUÍXOLS, A.D. "A"	21	16	5	6	5	25	21	E G G E G
11 BREDÀ, U.E. "A"	21	16	7	0	9	30	30	P G P G P
12 BESCANÓ, C.D. "A"	21	16	6	3	7	24	31	E G P G P
13 CAMPRODON, U.E. "A"	20	16	6	2	8	20	27	G G P P G
14 BASE ROSES, C.F. "A"	20	16	6	2	8	21	29	P P G P P
15 CAN GIBERT, U.E. "A"	19	16	5	4	7	18	19	E P G E G
16 VILAMALLA, F.C. "A"	17	16	5	2	9	26	32	E P G P P
17 SANT GREGORI, A.E. "A"	14	16	3	5	8	19	28	E P G P P
18 BESALÚ, C.E. "A"	13	16	3	4	9	18	24	P P P E P

El rival del Banyoles

L'il·lustrador: **Mordillo**.

EL RIVAL D'AVUI

JORNADA 17 DE LIGA DEL GRUP 1 DE SEGONA CATALANA

Diumenge 17 de gener
a les 12.00 hores del migdia

CLUB ESPORTIU BANYOLES AGRUPACIÓ ESPORTIVA SANT GREGORI

Estadi Municipal
Miquel Coromina i Moretó

Fundat el: **1945**

Estadi: **Municipal d'Esports de Sant Gregori**

Entrenador:
Francesc López Sabata

President:
Jaume Rebutent Muner

**Samarreta blaugrana,
pantalons blaus i mitjons
blaus**

Agrupació Esportiva Sant Gregori

L'Agrupació Esportiva Sant Gregori va ésser fundada l'any 1945, però no va ser fins al 1968 quan es va tirar endavant el projecte d'agrupació com a tal. Un seguit de gent jove del poble, que ja tenia un equip d'empreses fundat, i l'antiga junta, van demanar a l'Ajuntament la constitució d'una entitat esportiva i un espai per practicar aquest esport. El 1976 es va crear el futbol de base i l'equip femení, a més de començar les negociacions per a la construcció d'un nou camp, el de Can Simón, en la ubicació actual, que es va acabar inaugurant el 1985. En la temporada 1997-1998 es va aconseguir l'anhelat ascens a Primera Regional.

L'Associació Esportiva Sant Gregori va arribar a Segona Catalana l'any passat després de dibuixar una temporada per emmarcar. La base de l'equip actual és la mateixa que la de l'ascens, amb uns petits retocs, i el cos tècnic també és el mateix. Segurament per la inexperiència les coses no els estan sortint gaire bé, als blaugrana. Ara mateix són penúltims, amb 14 punts, i pateixen molt en defensa. En el mig del camp, els costa crear joc i les seves xifres anotadores tampoc són per llançar coets. No obstant això, el Sant Gregori necessita sumar per sortir de la part baixa de la classificació i de ben segur que serà un difícil adversari pel Banyoles.